

Casper, de kat die met de bus ging

Susan Finden

CASPER

DE KAT DIE MET DE BUS GING



the house of books

Oorspronkelijke titel

Casper the Commuting Cat

Uitgave

Simon & Schuster UK Ltd, Londen

A CBS Company

Copyright © 2010 by Susan Finden & Linda Watson-Brown

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2011 by The House of Books,

Vianen/Antwerpen

Vertaling

Cherie van Gelder

Omslagontwerp

Cunéra Joosten

Omslagillustratie

Dorling Kindersley/Getty Images en Pixhood

Foto's binnenwerk

Privécollectie Susan Finden, behalve 1 © Karen Baxter en 16, 17, 19, 20, 22, 23 © SWNS Ltd

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 2955 1

NUR 320

D/2011/8899/28

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Proloog 7

Mijn verhaal – Casper 11

1 – Hoe ik aan Casper kwam 15

2 – Hoe ik aan mijn vrouwtje kwam – Casper 25

3 – De hele familie 29

4 – Het verhaal van Sue 37

5 – Liefde van een onwaarschijnlijke kant 43

6 – Casper komt op zijn pootjes terecht 52

7 – Een behaaglijk leventje 62

8 – Hoe je op stap kunt gaan en vrienden kunt maken – Casper 69

9 – Nog meer nieuwe vriendjes 72

10 – Achter Casper aan 78

11 – Hulp en genegenheid 86

12 – Voor elkaar gemaakt 93

13 – Casper, de reislustige kat 102

14 – Geneugten en regels van het openbaar vervoer – Casper	112
15 – Casper verovert Plymouth	116
16 – Kortstondige roem	125
17 – Casper wordt wereldnieuws	133
18 – Hoe je met beroemdheid om moet gaan – Casper	141
19 – Een plekje tussen alle andere beroemde katten	144
20 – Negen levens... en aftellen	154
21 – Wie is Casper?	161
22 – Hoe Plymouth op de kaart werd gezet	169
23 – Genezen	176
24 – De dood van Casper	182
25 – De zwaarste tijd	186
26 – In memoriam Casper	192
27 – De regenboogbrug	200
28 – Een leemte die gevuld moet worden	208
29 – De vriendelijkheid van wildvreemde mensen	216
30 – Herinneringen aan Casper	227
Epiloog	
Mijn verhaal gaat door – Casper	236
Dankwoord	239

Proloog

Dit is het verhaal over een kat, over één klein katertje. Het is ook verweven met verhalen over andere katten, maar alles draait om Casper. Als hij er niet was geweest, zou er geen boek zijn. Als hij er niet was geweest, zou er geen verhaal zijn.

Jullie hebben misschien wel eens van mijn kat gehoord. Als dat zo is, dan horen jullie bij honderdduizenden andere mensen, overal ter wereld. Op een dag wandelde Casper zijn huis uit, stapte op een bus en stal de harten van mensen in het hele land. En hij werd steeds beroemder naarmate het verhaal over de reizende kat meer mensen bereikte. Maar dat maakte Casper niets uit. Hij verwachtte dat het leven hem niets dan goeds zou brengen: een warm plekje in de bus, een lekker maaltje als hij weer thuiskwam en een knuffel als hij 's avonds op zijn gemak ging liggen. Hij was zich totaal niet bewust van alle heisa om en aandacht voor zijn persoontje.

Het leven was goed voor Casper. Dat was niet altijd zo geweest, maar vanaf het moment dat ik hem uit het asiel had gehaald, jaren

voordat zijn naam in krantenkoppen verscheen, was hij blij en bemind geweest. Hij voegde zoveel toe aan mijn leven en aan dat van andere mensen.

Als jullie al eerder van Casper hebben gehoord, weten jullie ook hoe het hem verging, en daar moeten we mee beginnen. Ik zal eerlijk tegenover jullie zijn: terwijl ik dit boek zit te schrijven en die hele schat van herinneringen opdiep, stromen de tranen me over de wangen. Waarom? Omdat ik mijn geweldige kat verloor. Ik ben Casper kwijt.

Sommige mensen zullen honend snuiven, andere zullen zeggen dat ik de dingen niet in het juiste perspectief zie als ik zoveel verdriet heb over de dood van 'maar' een kat. Nou, die zitten er goed naast. Want Casper was niet zomaar een kat, hij was een van de meest wonderbaarlijkste en eigenzinnigste schepsels die ooit geleefd heeft. Vanaf de dag dat hij in mijn leven kwam tot de dag dat hij eruit verdween, heb ik geweten dat ik gezegend was met een poezenbeest dat ik nooit zou vergeten. Natuurlijk kon ik niet weten dat dit aajibare hoopje ondeugd nog zoveel andere mensen zou aanspreken. Hij zou niet alleen mijn wereld overhoophalen, hij zou mensen overal ter wereld herinneren aan de dingen waar het werkelijk om gaat.

Tegenwoordig zijn we er zo aan gewend dat we het ene na het andere verschrikkelijke verhaal voorgeschoteld krijgen en in het nieuws de meest hartverscheurende voorvallen zien – af en toe heb je het gevoel dat er overal alleen maar chaos en ellende heerst – dat we alles verwelkomen wat ook maar een beetje verlichting brengt. En dat was precies wat Casper deed. Zodra het verbazingwekkende verhaal over de kat die op de bus stapte in elk land voor kranten-

koppen zorgde, gebeurde er iets fantastisch waar eigenlijk niemand op gerekend had: de mensen lieten hun hart spreken.

Dit is het verhaal van Casper, maar het is ook het verhaal van iedereen onder ons die van een dier heeft gehouden. We vragen ons misschien wel eens af waarom we zoveel geven om die wezentjes waarmee we ons leven delen, maar ik ben ervan overtuigd dat ons vermogen om onze medeschepsels genegenheid te schenken en te verzorgen iets is waarop we heel zuinig en heel trots moeten zijn. Als Casper iets heeft klaargespeeld, dan is het wel dat hij mensen tot elkaar heeft gebracht. En dat is een hele prestatie voor een klein katertje.

De tranen biggelen me weliswaar nog steeds over de wangen, want ik kan niet ontkennen dat Casper een enorme leegte heeft achtergelaten, maar toch moet ik ook glimlachen. Ik hoop dat jullie bereid zijn om samen met mij in die emotionele achtbaan te stappen terwijl ik jullie het ongelooflijke verhaal vertel van Casper, de pendelende kat.

Veel liefs,
X Sue

Mijn verhaal

Casper



Sue heeft volkomen terecht gezegd dat dit het verhaal is van een kat die Casper heet. Het is ook mijn verhaal, maar het is ook het verhaal over de rare wereld waarin ik me bevond, een wereld waarin ik met mijn medekatten af en toe wat verlaten ronddwaalde, een beetje in de war en zelfs verbijsterd.

Jullie mensen doen af en toe toch rare dingen, ook al hebben jullie de beste bedoelingen. Ik weet zeker dat jullie echt je best doen om je te gedragen, maar jullie hebben zoveel regels en voorschriften dat ik me vaak afvraag hoe jullie daarmee omgaan. Jullie rennen maar rond, altijd gehaast en altijd bezorgd over dingen die er – volgens mij – eigenlijk niets toe doen. Maar als ik en mijn soortgenoten ons best doen om jullie een beetje tot rust te brengen en ervoor te zorgen dat jullie oog krijgen voor de plezierige kanten van het leven, dan zijn jullie daar best ontvankelijk voor, dus jullie hoeven de hoop nog niet op te geven. Het leven zou toch een stuk eenvoudiger worden als jullie wat dingen van ons katten zouden overnemen en probeerden alles met een wat pluiziger blik te bekijken.

ken. Hoewel ik het zelf best leuk vond om nieuwe vrienden te maken, een nieuwe wereld te ontdekken en allerlei avonturen te beleven, waren er ook momenten waarop al dat soort dingen een beetje vreemd overkwamen. Daardoor kwam ik op het idee dat het voor alle betrokkenen heel praktisch zou zijn als er bepaalde richtlijnen waren die de reis en de onderlinge verhoudingen duidelijker maakten.

En dat brengt me op het volgende: als je je weer eens afvraagt waar de kat waarmee je je leven deelt de hele dag heeft uitgehangen, zou het voor iedereen een stuk gemakkelijker zijn als je je gewoon aan De Regels van Casper zou houden in plaats van aan te komen met allerlei belachelijke vragen waarop geen zichzelf respecterend lid van de kattengemeenschap ooit antwoord zou geven, ook al zouden we kunnen praten. Mijn tijd van leven mag dan voorbij zijn, maar dat is nog geen reden om te denken dat ik jullie geen lesje meer kan leren. Ik hoop dan ook dat jullie er iets van zullen opsteken. Misschien vraag je je af waar ik precies ben als ik me tot jullie richt. Tja, waar dacht je? Het antwoord op die vraag moet je bij jezelf zoeken. Het enige wat ik daarop kan zeggen, is dat je wel heel dom moet zijn – of je nu twee of vier benen hebt – om te denken dat je op alles het antwoord weet.

Ik hoop dat jullie zullen genieten van mijn verhalen over de manier waarop ik me in deze rare wereld wist te handhaven, niet alleen over de gewoonten die ik moest begrijpen (en af en toe moest omzeilen) maar ook over de diverse trucjes die ik gebruikte om mensenwezens in te prenten hoe belangrijk het voor mij was dat ik me vrijwel ongehinderd aan mijn dagelijkse bezigheden kon wijden. Ik mag dan niet meer lijfelijk aanwezig zijn, maar ik ben nog steeds onder jullie. Ik ben er nog steeds om jullie te helpen en raad te geven. Want als puntje bij paaltje komt, ben ik behoorlijk dol op jullie.

Goed, hoog tijd om binnen te treden in mijn wereld... met wat hulp van mijn vrouwtje.

Casper



Hoe ik aan Casper kwam

Er is een tijd geweest dat Casper er nog niet was, maar daar kan ik me nauwelijks iets van herinneren. Als ik terugkijk op mijn leven, is dat vol katten en herinneringen aan katten, maar Casper was zo bijzonder en zo onvergetelijk dat hij eigenlijk bijna alles waaraan ik regelmatig terugdenk kleur geeft.

Niemand zal ervan opkijken als ik zeg dat ik dol ben op katten. Ik heb er in de loop der jaren zoveel gehad, dat je misschien wel zou verwachten dat ik de tel ben kwijtgeraakt, maar het tegendeel is waar. Ik kan ze me allemaal voor de geest halen, elke naam, elke persoonlijkheid.

Ze hebben allemaal zo hun eigen trekjes – in dat opzicht verschillen ze in niets van hun menselijke metgezellen – en ze geven allemaal ook ontzettend veel terug voor de genegenheid en de zorg die ze van ons krijgen. Als we huilen, komen ze naar ons toe. Als we lachen, duiken ze plotseling uit het niets op om te zien wat er aan de hand is. Als we even willen ontspannen of behoefte hebben

aan afleiding komen zij net tot de conclusie dat een beetje aandacht of iets te eten hun wel goed zou uitkomen. En als we gespannen zijn, komen ze vaak met een speeltje aan lopen, gaan plotseling achter hun eigen staart aan, of besluiten om bij ons op het bureau te komen zitten. Ze zijn de meest intuïtieve wezentjes die je je maar kunt voorstellen, ze weten altijd precies wat ze moeten doen om ons te helpen.

Dat betekent niet dat ze onzelfzuchtig zijn – integendeel. Als je wilt dat je kat exact zo reageert als voor jou het beste is, kun je er maar beter voor zorgen dat het poezenbeest als eerste precies krijgt waar hij of zij behoefte aan heeft. Ik heb ontdekt dat ze zodra ze alles hebben wat hun hartje begeert, veel beter opletten of dat ook geldt voor hun vrouwtje of hun baasje. Als dat zo is, zul je geen trouwere kameraad vinden.

Het is me maar al te vaak overkomen dat er, als ik slecht nieuws had gehad of een beetje in de put zat, ineens een poes tevreden naast me lag te spinnen. Het lijkt wel alsof ze je zo willen geruststellen dat er in geval van nood altijd iemand bij je zal zijn. Katten herkennen blijdschap ook en je kunt erop rekenen dat ze meteen op een vrolijke stemming reageren en bijna in staat zijn om samen met jou een opgewekt rondedansje te doen.

In de loop der jaren hebben mijn katten me zoveel gegeven. Ze hebben stuk voor stuk mijn leven rijker gemaakt, ook al hadden ze allemaal hun eigen gewoonten en vreemde trekjes. Maar op de een of andere manier was Casper toch anders. Ik ben altijd dol geweest op de poezenfamilie die ik in de loop der jaren heb verzameld, maar dat manneke had iets bijzonders dat me meteen raakte, vanaf het eerste moment dat ik hem zag, en dat is tot op de dag van vandaag

zo gebleven. Misschien is het wel waar dat er op elk potje een dek-seltje past. We hopen allemaal dat we iemand zullen vinden om van te houden en ons leven mee te delen, en misschien geldt dat ook wel voor huisdieren. Het komt zo vaak voor dat een relatie onverklaarbaar is, dat is echt zo'n gelukkig toeval dat hier op aarde voorkomt. Een ander schepsel vinden waarmee we ons verwant voelen, is iets om te koesteren. En dat gevoel heb ik bij al mijn katten gehad, maar vooral bij Casper.

Toen ik hem ging halen, wees niets erop dat het een bijzondere dag zou worden. Mijn man Chris beschikt over een engelengeduld en hij is eraan gewend dat ik van het ene op het andere moment kan beslissen om er nog een kat bij te halen. Hij verdient alle lof, want hij staat altijd achter me en zet meteen de auto buiten om ervoor te zorgen dat we op tijd kunnen vertrekken. Ik kan alle praktische details aan hem overlaten en daar ben ik hem bijzonder dankbaar voor. Ik ben degene die emotioneel en min of meer van het ene op het andere moment besluit dat we nog zo'n knuffelkontje in huis halen.

In de loop der jaren heb ik allerlei soorten katten van diverse leeftijden gehad, maar naarmate ik zelf ouder word, gaat mijn voorkeur toch uit naar de 'oudjes'. Die zijn veel moeilijker te plaatsen omdat de meeste mensen toch het liefst een schattig jong poesje willen hebben. Oudere katten hebben ook vaak gezondheidsproblemen, maar ik vind het heerlijk om iedereen een kans te geven en ervoor te zorgen dat een of ander arm beestje zijn laatste dagen plezierig en vol genegenheid door kan brengen. Misschien hoop ik wel dat iemand hetzelfde voor mij zal doen als de tijd daar is.

Ik heb vaak gewerkt met bejaarden en met volwassenen die een

leerachterstand hebben. Dat zijn allemaal mensen die bijzondere zorg nodig hebben, en zij hebben evenveel recht als ieder ander om met respect behandeld te worden. Dat heeft ongetwijfeld sporen bij mij achtergelaten en bepaald hoe ik tegen de wereld aankijk. Ik wil niet alleen dat mensen een vorm van waardigheid behouden als het einde nadert, maar ik vind dat ook dieren daar recht op hebben.

Natuurlijk word ik ook helemaal week als ik zo'n zes weken oud poesje zie dat me met grote ogen zit aan te kijken en dan smelt mijn hart net zo goed, maar ik weet ook dat zo'n jong diertje veel gemakkelijker onder te brengen is dan een tienjarige kat met artritis of een beestje dat vanwege een terminale kanker hooguit nog een jaar te leven heeft. Om gedurende hun laatste dagen voor hen te zorgen en van ze te houden geeft mijzelf ook veel plezier en bevrediging. Het is echt geen treurigheid troef, er wordt heel wat afgelachen en geknuffeld en ik ben blij met elk pootje dat bij mij over de drempel trippelt.

Op een dag in december 2002 zei ik ineens tegen Chris: 'Het is tijd om weer eens een kat te gaan halen.' Ik heb niet altijd zo'n mee-gaande man gehad en eigenlijk raak ik elke keer weer onder de indruk als Chris zich bij mijn wensen neerlegt. Geduldig als altijd vond hij dat prima en hij knipperde niet eens met zijn ogen toen ik zei dat ik twee eigenlijk ook wel een goed idee vond. Voor de meeste mensen zou dat inderdaad een goed idee zijn geweest, maar voor ons klopte dat niet helemaal. Als je twee katten uit hetzelfde nest neemt, of twee die elkaar al in het asiel hebben leren kennen, dan kun je ervan uitgaan dat ze altijd een speelkameraadje hebben. Maar dat zou bij ons geen probleem zijn, aangezien we al zes andere katten hadden.

Destijds woonden we in een prachtige victoriaanse villa met drie verdiepingen in Weymouth, Dorset. Het was een groot huis, met meer dan genoeg ruimte, een afgesloten tuin en een kelder, dus er waren heel wat plekjes waar nieuwsgierige katten op onderzoek konden uitgaan of zich konden verstoppen. We verkassen nogal vaak en ik ben altijd op zoek naar een huis dat katvriendelijk is. En dit huis voldeed aan de meeste voorwaarden. Er was genoeg grond bij om de katten de kans te geven vrijuit rond te zwerven en naar buiten te gaan of binnen te blijven. Ik had nooit het gevoel dat we te veel dieren hadden.

Toen ik dan ook het verlangen voelde opkomen om nog meer katten in huis te halen, leek dat geen enkel probleem. Ik vind het heerlijk om me te omringen met katten en ik had er met alle liefde steeds meer willen opnemen, tot ze echt overal zaten. Ik heb genoeg liefde voorradig, maar ik neem alleen een nieuwe kat in huis als we financieel in staat zijn om hem of haar te voeden en te verzorgen. Oudere katten moeten vaak naar de dierenarts, en als je van plan bent je gezinnetje uit te breiden, moet je daar wel rekening mee houden. Liefde is een van de belangrijkste voorwaarden om een huisdier te nemen, maar geld helpt ook. Als ik een bodemloze schatkist had, zou ik ook een eindeloze hoeveelheid katten hebben. Intussen moet ik gewoon praktisch zijn en beseffen dat ik voor die zieke en oude dieren vaak diep in de buidel moet tasten.

Behalve dat ik vooral oudere katten mee naar huis neem, zorg ik er ook altijd voor dat ze uit een asiel komen, bij voorkeur een opvangcentrum dat gelieerd is aan Cats Protection. Ik weet dat de opvangtehuizen moeite hebben om voor hun oude beestjes een permanent onderkomen te vinden, dus zorg ik er meestal voor dat ik in

contact met ze blijf als we weer eens gaan verhuizen. Tegen de tijd dat ik weer behoefte krijg aan een nieuwe kat, heb ik meestal een goede verstandhouding met de beheerder opgebouwd.

‘Schiet nou eens op, Sue,’ riep Chris op de ochtend dat we de nieuwe katten gingen halen. ‘Laten we maar eens gaan kijken wat we ons nu weer op de hals halen.’ We hadden geen flauw idee waarvoor we zouden kiezen, aangezien ik de mevrouw die ze onderdak verleende nog niet had gesproken. Chris en ik hielden allebei een slag om de arm toen we tegen de katten die achterbleven zeiden dat we een paar nieuwe speelkameraadjes voor ze gingen halen.

En zo reden we over de rustige zondagse wegen op weg naar Casper, zonder te weten wat ons te wachten stond. Als ik daar nu aan terugdenk, vraag ik me meteen af hoe ik me zou hebben gevoeld als ik had geweten dat ik op het punt stond een kat in huis te halen die mijn hele leven zou veranderen. Maar zoals bij alle grote veranderingen was ik me daar gelukkig niet van bewust en dacht ik alleen maar aan de blijdschap die ik elke keer weer voel als we een nieuw dier in huis halen.

Dit bepaalde opvangtehuis was gelieerd aan Cats Protection, maar het was geen echt asiel, eerder een gewoon woonhuis, een indrukwekkend pand uit de jaren dertig. Het werd beheerd door een oudere dame, die op de eerste verdieping woonde, terwijl de begane grond ter beschikking stond van achttien katten.

Toen ze ons uitnodigde om binnen te komen, werden we onmiddellijk omringd door al die dieren, die ons besnuffelden en kopjes gaven. Ze waren kennelijk volmaakt gelukkig, ook al werden ze min of meer aan hun lot overgelaten. Ze liepen allemaal door elkaar, maar er hing een bijzonder ontspannen sfeer. Terwijl wij daar waren,

heb ik ze niet zien knokken, grommen of blazen en dat leek me een goed teken. Het huis was groot genoeg om allemaal een eigen plekje te hebben of om gezellig bij een van de andere te blijven als ze daar zin in hadden. Het enige probleem voor ons was dat we niet wisten welke van al die katten we moesten kiezen. Chris en ik hadden twee rieten kattenmandjes meegebracht en ik piekerde er niet over om zonder nieuwe metgezellen te vertrekken.

De mevrouw zei dat het tijd was om ze eten te geven en we liepen achter haar aan naar de keuken, waar overal verspreid roestvrijstalen bakjes stonden, voor water, voor vlees en voor brokjes. Ze deed genoeg voer voor vier katten in elk bakje, waarbij het behoorlijk dringen was geblazen. We stonden naar ze te kijken in de hoop dat we een ingeving zouden krijgen of dat een van hen zou besluiten om naar ons toe te komen.

Na een poosje stootte Chris me aan en keek met opgetrokken wenkbrauwen naar de vensterbank. 'O, dat is Tuppence,' zei ze wijzend naar een grote witte kat met zwarte vlekken en echt schitterende blauwgroene ogen. 'Het is een schat van een mannetje,' vervolgde ze. 'Heel nieuwsgierig en vriendelijk. Hij is afkomstig van een oudere meneer die dol was op Siamese katten en Tuppence was de enige niet-Siamees. Maar volgens mij heeft hij er toch wel iets van in zich, want zijn ogen horen helemaal bij dat ras. Hij zou heel geschikt voor u zijn.' Wij dachten er allebei net zo over. Ik genoot van de manier waarop hij rustig zat toe te kijken en geduldig wachtte tot de grootste heisa voorbij was. Ik beaamde dat hij heel geschikt zou zijn, maar wie moesten we er dan nog bij nemen?

'Nou, hij heeft wel een vriendje,' zei de mevrouw toen we Tuppence oppakten en in een mandje stopten. 'Kom eens tevoorschijn,

Morse, waar zit je?' Ze keek naar de katten die op het aanrecht en de tafel stonden.

'Morse?' vroeg ik.

Ze lachte en legde uit dat dit kereltje op een avond voor de deur had gestaan toen zij net op tv naar *Inspector Morse* zat te kijken en zij had dat beschouwd als een teken dat ze hem Morse moest noemen. Die naam stuitte me meteen tegen de borst. Zodra ze naar de mooie langharige, zwart-witte kat wees die rustig zat te eten, wist ik dat hij een nieuwe naam moest hebben – en ook dat hij degene was die ik mee wilde nemen. Als je ooit zelf een huisdier hebt uitgezocht, dan weet je dat er dieren zijn waarmee het meteen klikt. Dat voelde ik al op het moment dat ik 'Morse' onder ogen kreeg. Ik keek Chris aan.

'Wat vind jij ervan?' vroeg ik.

'Ik laat het aan jou over,' zei hij. 'Maar het is wel een heel mooi diertje.'

Ik liep naar hem toe om hem te aaien en hij begon meteen te spinnen. 'Hallo, lieve schat,' fluisterde ik. 'Hoe zou je het vinden om bij ons te komen wonen?' Hij drukte zijn neus tegen mijn schouder toen ik hem oppakte en naar de kattenmand liep. Maar toen we daar aankwamen, ontdekte ik dat er een andere kat in was gekropen.

'Kom eens hier, Georgina,' vleide de mevrouw. 'Die is niet voor jou, jij blijft hier bij mij.' Ik voelde een steek in mijn hart. Het arme diertje was erin geklauterd, kennelijk met de gedachte dat ze ook mee mocht.

'Tuppence en Morse passen prima bij elkaar,' zei de mevrouw. 'Morse is hier nu tien maanden en ik begrijp niet waarom hij nog niet door iemand is meegenomen. Het is echt een schat van een kat. Een heleboel mensen hebben op het punt gestaan om hem in huis te

nemen, maar dan veranderden ze op het laatste moment toch weer van gedachten.'

Ik keek naar Georgina in het mandje, en terwijl ik naar de mevrouw van de katten luisterde, kon ik het gevoel niet onderdrukken dat Morse gewoon op ons had gewacht. Maar toen we met hem en Tuppence naar buiten liepen, vond ik het toch wel heel zielig voor de kat die we achter moesten laten. Ik heb er tot op de dag van vandaag spijt van dat we haar ook niet hebben meegenomen, maar zelfs toen wist ik al dat er twee nieuwe kereltjes in ons leven waren gekomen die perfect bij ons pasten.

Toen we terug waren in Weymouth schoten de katten zodra we ze uit het mandje lieten meteen naar boven. In de loop van de dag werd duidelijk dat Tuppence één bonk zenuwen was, hoewel hij het toch wel heel prettig vond als we hem aanhaalden.

En wat Morse betrof... nou die kat wist wat verstoppen was! Hij weigerde om onder het bed uit te komen, wat ik ook probeerde. Zelfs voer verleidde hem niet. Ik riep zijn naam. Ik maakte koerende geluidjes. Ik vertelde hem dat de andere katten niet konden wachten om kennis met hem te maken, in de hoop dat hij zou begrijpen wat ik zei. Maar het hielp allemaal niets. Zodra ik maar een glimp van hem opving, zag hij mij ook en dan schoot hij weer onder het bed.

'Hij is knap snel, hè?' merkte Chris op toen hij naar beneden liep nadat hij voor de zoveelste keer had geprobeerd Morse te pakken. 'Het lijkt wel alsof hij in lucht opgaat.'

Chris had gelijk. Ik popelde van verlangen om die kat eens lekker te knuffelen, maar voorlopig moest hij daar niets van hebben. Ineens wist ik het. 'Chris!' riep ik. 'Zo moeten we hem noemen... dat is een

ideale naam voor hem: Casper, het spookje dat in lucht opgaat!
Voordat we naar bed gingen, viel ik nog één keer op mijn knieën en keek in die grote glinsterende ogen.

‘Hallo, Casper,’ fluisterde ik zacht. ‘Welkom thuis.’